SILVIU BINDEA

De la fereastra casei lui „Binduț" privim joaca copiilor cu mingea în amurgul unei zile de primăvară timișoreană...

— Mă bucur cînd îi văd jucînd, spune Bindea zîmbind melancolic. E bine că încep „treaba" devreme. Fotbalul e jocul copilăriei. Eu, la opt ani, **știam să lovesc mingea perfect cu ambele picioare.** „Academia" mi-o făcusem pe maidane. Nu aveam mingi, ca acum. Nu aveam terenuri. Nu aveam intrare gratuită la fotbal. Nu aveam echipament. Dar dragostea pentru fotbal era formidabilă. Jucam de dimineața pînă seara în vacanțe. La 12 ani eram apt și pentru „juniori". ABC-ul fotbalului nu se-nvață la cluburi. Acolo trebuie să vii pregătit, cu lecția gata pregătită. Acolo înveți alte lucruri despre tactică, despre pregătire fizică și multe altele. De aceea spun că e foarte bine că acum — mai bine mai tîrziu decît niciodată — fotbalul a căpătat forme mai organizate pentru cei mici, prin meciuri inter-clase, străzi și școli... Din acești copii vor răsări mîine fotbaliști ambițioși și talentați. Trebuie să existe însă „ochi" peste tot.

— Crezi că la Ripensia erau toți talentați ?

— Nu. Unii suplineau, însă, talentul cu o dăruire formidabilă, cu o voință și forță de luptă uimitoare. Talentul unora se împletea cu dîrzenia și tenacitatea altora și, astfel, echipa noastră devenea o forță. Și mai e ceva ! La Ripensia, **eram o mare și adevărată familie !** Ne unea dragostea pentru fotbal și echipă. Ne antrenam cu multă plăcere. Fiecare căuta să-și corecteze punctele mai slabe. Și exersam, exersam mereu. Ore întregi trăgeam la poartă. Era un bombardament infernal. Dr. Lazăr, conducătorul Ripensiei, se plîngea că n-avem milă de ghete. Dar tot el adăuga : **Nu-i nimic, cu cît rupeți mai multe, cu atît o să jucați mai bine !...**

— Care crezi că era „secretul" eficacității atacului ripensist ?

— **Noi jucam ofensiv întotdeauna,** indiferent dacă eram pe teren propriu sau străin. În fond aceasta este frumusețea fotbalului. Să dai goluri. Aveam mijlocași care asigurau echilibrul atacului. În atac, Beke și Schwartz erau mai lenți, dar ne puneau în cursă pe mine și pe Dobay. Cînd mă lansam în atac cu balonul, pe partea cealaltă pornea în trombă și Dobay. Pătrundeam pe aripă ca un bolid, scoteam adversarii din dispozitiv prin dribling și atunci centram spre partea stîngă, la Dobay, care șuta fără cruțare. Cînd pleca Dobay cu balonul, se repeta același lucru, cu rolurile, bineînțeles, schimbate... Apoi, mai era și Ciolac, incomparabilul „Ghiță", care „gîndea" fiecare atac și reușea faze de o mare finețe.

— Aveai o statură mică și adversari solizi și tenaci. Cum te descurcai ?

— Evitam lupta corp la corp. **Prin mișcări iuți și înșelătoare îi depășeam, iar la viteză nu mai aveam probleme ! Nu săream la mingile înalte** decît atunci cînd calculam precis că am **șansă de cîștig.** Aveam și forță. Cînd ai viteză, ai și forță. Pe partea mea realizam dueluri spectaculoase... Nu uita că aveam adversari curenți pe Albu, pe Lengheriu, pe Lupaș, pe Rafinsky. M-am duelat pe teren și cu faimosul Sesta. Era foarte tenace. Te ținea cu dinții și nu întotdeauna cu mijloacele cele mai corecte...

— Care crezi că a fost jucătorul cel mai bun la vremea dumitale ?

— Răspund fără șovăire. Bodola. Nu știai ce să admiri la el mai întîi ! Intuiția, finețea jocului, driblingurile, sau fantastica lui putere de muncă ? Era un jucător complet. Și un amănunt. Nu l-am auzit niciodată minimalizîndu-și adversarul, indiferent cine ar fi fost el, și nu l-am văzut vreodată bînd altceva decît sirop.

— Care crezi că e partida cea mai bună din cariera dumitale ?

— Meciul cu Ungaria din 1934. Am învins cu 4—1 și Sepi a marcat toate golurile din pasele mele !

— Și care a fost meciul cel mai slab ?

Bindea surîde : Au fost, ele, mai multe ! Dar cea mai mare ratare pe care n-am s-o uit toată viața, s-a petrecut în jocul cu cehii disputat la Trieste pentru campionatul mondial din 1934. Eram accidentat. L-au chemat pe Beke urgent ca să mă înlocuiască, dar n-a jucat nici el pentru că nu era trecut pe lista F.I.F.A. Am intrat deci pe teren, tot eu, șchiopătînd ! La un moment dat, Dobay a realizat o fază extraordinară. A driblat toată apărarea cehilor și mi-a pasat mingea pe dreapta, chiar în fața porții. Planicka, portarul cehilor, era pe jos și eu nu trebuia **decît să împing mingea în plasă.** Balonul a-ntîlnit însă un smoc de iarbă și s-a prelins ușor pe lîngă bară... Am pierdut cu 2—1 și am ratat calificarea.

— Ce crezi despre fotbalul timișorean actual ?

Bindea oftează.

— Am promis că nu mă mai ocup de fotbal. Poate... Poate după ce voi termina cu serviciul și voi ieși la pensie, am să antrenez o echipă mai mică. Vezi, Timișoara a avut o tradiție frumoasă în fotbal și tocmai de aceea, noi, vechii jucători, nu rămînem insensibili la ceea ce se petrece acum în orașul nostru, cu toate că ne jurăm mereu că nu ne mai amestecăm în treburi... care nu ne mai privesc. Socot însă că atîta vreme cît va exista „concurența" dintre Politehnica și C.F.R., timișorenii nu vor avea echipă în „A". Dacă ele ar fuziona, am forma o echipă bună pentru prima categorie. Elemente sînt destule. Mă mîndresc că am contribuit și eu la descoperirea lui Talpai și Rotaru. Cred că și Regep e un element bun, dar îi lipsește îndrumarea.

Și cum tot a venit vorba de îndrumare, cred că se greșește grav atunci cînd un jucător e plimbat de pe un post pe altul. Iată două exemple, Sorin Avram și Lucescu. Ei au fost schimbați de pe dreapta pe stînga pentru necesități ale echipei. Din experiența carierii mele fotbalistice pot spune că un jucător nu poate da același randament în oricare post. Altfel se mișcă, de pildă, pe dreapta **unde s-a obișnuit** să lovească mingea într-un anumit fel, și unde va da un randament sporit, pe măsura calităților sale, și altfel va evolua pe partea cealaltă, unde e nevoit să schimbe total cursul jocului său. Același inconvenient va fi constatat și în frecvența și puterea de șut, jucătorul fiind vădit incomodat !

Și mai e ceva. Tactica defensivă a echipelor care joacă în deplasare. Nu concep, mai ales la formații fruntașe, cum ar fi Steaua, Dinamo, Rapid, Argeșul, echipe cu o bună valoare de ansamblu, să adopte din primul minut o defensivă ermetică în fața unor echipe mai slabe, cum ar fi Jiul, Steagul roșu, de pildă, pentru singurul considerent că joacă pe terenul acestora. **Te aperi cînd te consideri inferior ca valoare.** Cînd ești superior, **pleci la atac, indiferent pe ce teren ai juca !**

— Care e jucătorul d-tale preferat, actualmente ?

— Dobrin. Posedă o tehnică foarte bună și reușește, uneori, lucruri de-a dreptul impresionante. Păcat că e prea lent și nu trage mai des la poartă.

— Crezi că ai fi realizat, la vremea dumitale, o aripă bună cu el ?

— Sînt convins. El mi-ar fi servit mingi foarte bune și l-aș fi „tras" după mine în curse pe aripă... Căci asta eram eu la Ripensia : „cărăușul" !

... Și „Binduț" se apucă să traseze cu creionul pe caiet cîteva din schemele tactice pe care le-ar aplica și acum pe terenul de fotbal. Și mai spune, uneori, la necaz, că nu vrea să se mai bage în fotbal, că nu vrea să mai audă de el... Eu nu-l cred, în ruptul capului...

GEORGE MIHALACHE

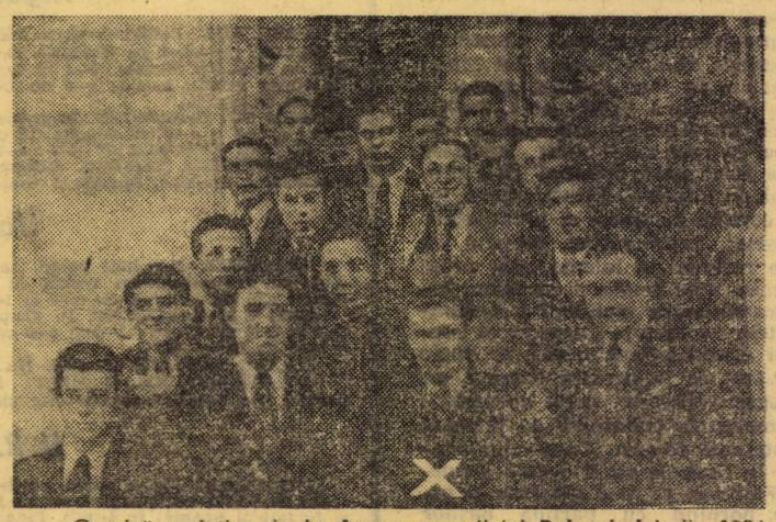

O mică amintire de la **Atena**, cu prilejul **Balcaniadei** din 1934. Lotul de jucători în fața hotelului **„Acropole"**. De jos în sus, de la stînga la dreapta · **Demetrovici, Juhasz, V. Chiroiu, BINDEA (x), Dobai, Bodola, Sonni Niculescu, Felecan II, Crețeanu, Gruin, Nistor, Gain, Burdan, N. Covaci, Vintilă, Albu, Petea Vîlcov** (ultimii 3 sus în dreapta). Rezultatele : 3—2 cu Bulgaria, 2—2 cu Grecia și 0—4 cu Iugoslavia.

„CUPA BALCANICĂ"

Cu victoria reușită săptămîna trecută la *Ankara* (2-1 asupra formației turce *Genclerbirligi*, pe care o învinsese și la *Constanța*, cu 3—1), *Farul* s-a plasat lîngă echipele care luptă pentru ocuparea primului loc în seria I a *„Cupei Balcanice"*. Iată, cum se prezintă la ora actuală clasamentul acestei serii :

1. Beroe St. Zagora 4 3 0 1 5—4 6
2—3. Farul 2 2 0 0 5—2 4
2—3. Vlaznija Shkodra 3 2 0 1 5—2 4
4. Genclerbirligi 5 0 0 5 2—9 0

Fotbaliștii constănțeni însă, mai au examene grele de trecut : cu *Vlaznija* (la Shkodra) la 12 iunie, cu *Beroe* (la Stara Zagora) la 19 iunie, cu *Vlaznija* (la Constanța) la 29 iunie și cu *Beroe* (la Constanța) la 3 iulie.

În cealaltă serie, situația se prezintă astfel, după nesperatul succes cu 3—0, repurtat de Spartak Sofia la Atena :

1. Spartak Sofia 2 2 0 0 4—0 4
2. Olimpia Ljubljana 4 1 2 1 5—2 4
3. A.E.K. Atena 3 1 1 1 3—4 3
4. Fenerbahce Istanbul 3 0 1 2 2—8 1

DE LA 0-4 LA PRIMUL LOC...

Una din grupele preliminare ale turneului olimpic s-a desfășurat nu de mult în **Asia**, la **Bangkok** (Thailanda) și s-a soldat cu o surpriză : pentru turneul final din **Mexic** s-a calificat echipa țării gazde după ce aceasta călcase cu stingul în competiție, fiind învinsă cu 4—0 de reprezentativa **Irakului** ! Despre caracteristicile echipelor din această grupă asiatică, ca și despre interesul stîrnit de întrecere a făcut aprecieri delegatul oficial al F.I.F.A.-ei, **Lee Waj Tong**, vicepreședinte al Confederației Asiatice de Fotbal și fost vicepreședinte al F.I.F.A.

„Încă o dată s-a adeverit — **spune el** — că fotbalul este un joc cu un caracter particular, în care rezultatele nu pot fi anticipate. Astfel, cine și-ar fi putut imagina că **Thailanda**, după seriosul eșec cu 4—0 suferit în fața **Irakului**, va putea fi capabilă să riposteze cu curaj prin trei victorii consecutive și decisive, cucerind primul loc ?... În ce privește cele 6 meciuri disputate (între **Thailanda, Irak** și **Indonezia**), s-a putut observa ușor că **Irak** are echipa cea mai rafinată, dovedind îndeminare din toate punctele de vedere. **Indonezia** a practicat un fotbal viguros, cu o linie de atacanți rapizi, în timp ce **Thailanda** s-a arătat foarte solidă în apărare, cu excepția primului meci în care, jucînd dezorganizat, a primit patru goluri... Ultimul joc al turneului a fost urmărit de circa 30.000 de spectatori, înghesuiți în tribunele stadionului pentru a aplauda victoria **Thailandei**. De altfel, și la celelalte meciuri numărul spectatorilor a depășit toate așteptările".

Rezultatele turneului : **Irak—Thailanda 4—0, Indonezia—Irak 2—1, Thailanda—Indonezia 1—0, Thailanda—Irak 2—1, Irak—Indonezia 1—1** și **Thailanda — Indonezia 2—1** (s-a jucat tur-retur). Clasamentul final : 1. THAILANDA 6 p ; 2. Irak 3 p ; (7—5 golaveraj) ; 3. Indonezia 3 p (4—5).

FOTBALUL BRAZILIAN AȘA CUM NU-L CUNOAȘTEȚI

SCRISOARE DIN SAO PAULO

Vreau să mă ocup în scrisoarea de azi de cîteva aspecte mai puțin cunoscute din fotbalul brazilian. Și anume, despre organizarea (despre care se știe, totuși, atît de vag peste ocean, în Europa) și... superstițiile din fotbalul țării Amazoanelor !

23 DE STATE, 23 DE FEDERAȚII !

Ziarele europene fac o serie de confuzii în legătură cu modul în care este organizat fotbalul în Brazilia. Voi da unele lămuriri.

Brazilia este o uniune alcătuită din 23 de state. Fiecare stat în parte are cîte o federație de fotbal afiliată la Confederația sporturilor din Brazilia. O confederație de fotbal nu există, dar este în proiect. Fiecare stat are un campionat propriu, cele mai importante fiind însă cele din statele Sao Paulo, Rio de Janeiro, Minas Gerais, Rio Grande de Sul și Pernambuco. Campioanele statelor nu se întîlnesc între ele pentru definirea unei campioane a Braziliei, în schimb joacă, toate, în „Cupa Braziliei", iar învingătorul primește titlul — neoficial — de campion al „Cupei Braziliei". Acest campion — cum au fost Santos, Nautico-Recife sau Palmeiras, are dreptul să participe, dacă vrea, la „Cupa AMSUD", care de fapt se numește „Cupa Liberatorilor Americii". Santos, de pildă, a renunțat la această „cinste" care, de fapt, aduce numai pagube materiale. Prin urmare, Santos nu va mai putea fi niciodată campioană mondială intercluburi...

În mod greșit, ziarele europene numesc fotbalul brazilian drept carioca. Acest nume îl poartă numai fotbalul din Rio. Fotbalul din Sao Paulo mai este denumit bandeirante. Și exemple de acest fel se mai pot da. În general, fotbalul brazilian poate fi, însă, denumit canarinio, cuvînt derivat de la denumirea canarilor, aceste păsărele galben-verzui ce amintesc de culorile tricoului național.

Ceva mai cunoscut în vechiul continent este faptul că aproape nici un jucător brazilian nu poartă numele său. Pele este o poreclă, numele adevărat fiind Edson Arantes Nascimento. Pele, în traducere românească, înseamnă „piele", făcîndu-se astfel o aluzie la culoarea lui. Garrincha este numele unei păsări ! În afară de porecle, unii jucători folosesc diminutivele : Toninho este de fapt Antoninio, Tion se numește de fapt Sebastian etc., etc. Sînt rari jucătorii care au devenit cunoscuți cu numele lor (sau o parte din ele) ca de pildă Djalma Santos, Nilton Santos, Gilmar (care de fapt se scrie Gylmar) sau Raul, portarul lui Cruzeiro, fiu de german colonist în Santa Caterina.

Și mai puține lucruri — adevărate — se știu despre profesionismul din Brazilia. Numai puțini dintre jucători pot trăi bine din fotbal. Pele, Nilton Santos, Julinho, Didi sînt dintre cei fericiți. Ivair, al doilea jucător al Braziliei, pentru care s-a oferit 500 de mii de dolari, are drept avere doar o casă; Garrincha nu are nimic și guvernul a decis să plătească pensie alimentară pentru soția divorțată a jucătorului deoarece acesta nu are posibilități. 95% din fotbaliști primesc salarii la nivelul unui funcționar de stat și de aceea visul oricărui profesionist brazilian este să joace undeva în altă țară, unde se plătește bine. Salariul minim al unui muncitor este de 130 cruzeiros noi (aproximativ 35 de dolari) pe lună, iar un jucător care primește 400 de cruzeiros noi trebuie să se declare fericit. Așa că regimul profesionist al fotbalistului brazilian nu trebuie invidiat, dacă evident nu este vorba de un Pelé sau de jucătorii lui Santos.

PICIOARE DE IEPURI, URECHI DE TATUZINHO !

Brazilia, cu teritoriul ei uriaș, cu un conglomerat de naționalități și religii, prezintă unele curiozități care stîrnesc interesul europeanului. Astfel, practica... vrăjitoriilor în fotbal este un fapt comun. De pildă, ziarul „Estado de Sao Paulo", unul dintre cele mai mari organe de presă din lume, apărînd zilnic în 64—120 pagini, cu o rețea de corespondenți în toate continentele, a publicat, cu aerul cel mai serios din lume, că clubul Sao Paulo F.C., la propunerea unuia din conducătorii săi, intenționează să angajeze un vrăjitor sau macumbier, cum i se spune aici, care ar fi asigurat multe victorii ale clubului Corinthians !

În general, acești macumbieri sînt originari din Bahia, una din cele mai frumoase regiuni ale Braziliei, ținut cu un pitoresc de paradis, cu plaje fermecătoare și populat mai ales de negri, descendenți ai foștilor sclavi de pe plantațiile de cafea și cauciuc. Populația neagră a moștenit o serie de vrăjitorii africane pe care le practică pînă în zilele noastre. Și, normal, macumba, cu dansurile ei stranii, la lumina focului de vreascuri, cu rugăciunile ei într-un limbaj de neînțeles și cu obiectele „sacrate", sînt obiceiuri condamnate — firește — de tot ce este civilizat în această țară.

Fotbalul și în special cel bahian este dominat de superstiții. Un om de spirit a afirmat : „dacă vrăjitorii ar fi capabili să cîștige jocuri, atunci campionatul din Bahia s-ar termina mereu la egalitate" ! Ultimul, cîștigat de F. C. Bahia, a dat loc la scene stranii. Nopți de-a rîndul, înainte de jocul final între F. C. Bahia și F. C. Salvador, pe lîngă sediile și cantonamentele respective vrăjitorii celor două cluburi „lucrau" ascunzînd pe sub pămînt picioare de iepuri sau urechi de tatuzinho (un fel de porc cu rîtul extrem de lung) și executînd dansuri de origină africană.

În seara meciului cîte un „suspect" se strecura la vestiare, blestema jucătorii, ascundea obiecte care mai de care mai curioase. Ba unul din macumbieri a căutat să strecoare în plasa porții adversarului un anumit obiect. Dar cum F. C. Bahia pierduse sorții și trebuia să se mute exact în poarta „vrăjită", vrăjitorul s-a repezit peste gardul de sîrmă încercînd să scoată ceea ce ascunsese acolo. N-a fost lăsat de gardieni și F. C. Bahia a cîștigat cu 1—0 !...

E inutil să adăugăm că victoria nu are nimic comun cu aceste superstiții absurde, ce amintesc Evul Mediu. Le înregistrăm ca o simplă curiozitate, ca un aspect inedit al vieții fotbalului brazilian.

A. CARLOS BARRA
Sao Paulo, 27 mai 1968